

FRANCIS JAMMES:

IMA AZ EGYSZERŰSÉGÉRT.

A lepke engedelmes még a kis
 Lehellet-gyenge szellőcskének is;
 Mint szűz virágok szirma, mit gyerek
 Sereg hajt s tiszta hó gyanánt pereg.
 Reggel van Istenem. Feléd repül
 Imám s feléd száll észrevétlenül
 A lepke, kötőző lármája s más
 Zajok, a kakas kukorékolás.
 Az óriási vén platán megett
 Zöld pálmák ringanak és fénylenek;
 A föld a júliustól felhevül,
 Az ember hallgat. Észrevétlenül
 Círpelni kezd egy kis tücsök. Feléd
 Küldi Mindenhatónk üdvözlését.
 A rigó nyugtalan. Fekete lomb
 Között egy dallamot cifrázva mond,
 Majd hallgat és megáll. Aztán repül
 Tovább. Magányos száraz ágra ül,
 Majd földre száll, hol minden elhagyott.

Uram, most újra kezdek egy napot,
 S az életem, mint tegnap s azelőtt;
 Akár a pillangók, a kötőzők,
 Mint a tücsök, mely füvet rágicsál,
 Mint a rigó, mely száraz ágra száll.
 Engedd úgy folytatni életemet,
 Oly egyszerűen, ahogy csak lehet.

IMA EGYSZERŰ ASSZONYÉRT.

Én Istenem, add meg nekem, hogy asszonyom
 Szelíd legyen, szerény s a lelkemmel rokon;
 Álmunkban is fogjuk meg egymás két kezét,
 Nyakán kis lánc legyen szerényen minden ék,
 Aranylánc, vékony, rajta rejtve kis medál,

Amely mögött szűzen vakít a szűzi váll;
 Simább legyen kis teste, lágyabb, hamvasabb
 Mint szilva, mely a nyári este ring, alatt
 Az ágakon; őrizze kis szívébe meg
 A mosolyát, mely ajka szögletén remeg.
 Virrasszon úgy lelkem felett, amely övé,
 Amint alvó virág felett virraszt a méh
 S ha meghalok s lecsukja álmodó szemem,
 Ne mondjon értem más imát, csak csöndesen
 Mormolja, összekulcsolván a két kezét:
 Bocsásd bűnét meg Isten, többet úgyse vét.

IMA, HOGY SZERESSEM A FÁJDALMAKAT.

Nincs másom, csak a fájdalom, más már nem is kell énnekem,
 Enyém ő régen és tudom, hogy sosem lesz hozzám hűtelen.
 Miért szeretném és miért kívánnám másképp, hogy mikor
 A bánat vén szívem mögött szelíd lelkemre rátipor,
 Hogy itt legyél mellettem és itt ülj az oldalam megett?
 Ó, fájdalom, meglásd, hamar odalesz majd a tisztelet;
 De úgysem hagysz majd engem el, erősen bennem él a hit,
 Mert én ismerlek és erős vagy ahhoz, hogy legyél, noha
 Azokhoz is hasonlítasz, akik nem hagyják el soha
 Szegény, szerencsétlen szívem szomorú, melegsarkait.
 Ó, fájdalom, tudom te vagy a legjobb minden jó között,
 És ott leszel majd akkor is, mikor halállal küszködök;
 Megbujsz lágyan párnám alatt, mit gondos, féltő kéz vetett
 S fáradt szívemnek ajtaját utolszor is megzörgeted.

Fordította: Galambos Gruber Ferenc.

FÖLDSZALAG.

A vén hegyről a földszalag
 az országútig jut, szalad.

vagdalták fel. Köves. Sovány.
 Fösvény marokkal, mostohán

S a hegyhátról ahogy rohan,
 mint holt folyóágy, ép olyan.

bánt vele a sors. Rőt húsa
 barázdáin nem nő búza,

Keskeny földcsték. A rongy rögöt
 a pászora örökösök

sem árpa, sem rozs. Fekete
 búbanat-maggal van tele.

Bús bánatmaggal van tele,
 mint a gazdája élete.

Ölbey Irén.